

Sygn. akt II Ka 267/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska**(spr.)

Sędziowie SO **Michał Pieńkowski**

SO **Artur Bobiński**

Protokolant **Luiza Ustaszewska - Sęk**

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r.

sprawy przeciwko **K. A.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 83 § 1 k.k.s w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

z powodu apelacji oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 12 maja 2014r. w sprawie II K 142/12

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie odnośnie czynu z pkt. 2 aktu oskarżenia (pkt. b wyroku) i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kp.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s w zw. z art. 51 § 1 i § 2 k.k.s umarza postępowanie wobec przedawnienia;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 270 (dwieście siedemdziesiąt złotych) w tym opłatę w 250 (dwieście pięćdziesiąt złotych) za obie instancje.

Sygn. akt II Ka 267/14

UZASADNIENIE

Urząd Skarbowy w P. oskarżył K. A. o to, że:

1. działając jako Prezes spółki z o.o. (...) utrudniał wykonywanie czynności służbowych w szczególności nie okazywał osobom uprawnionym do przeprowadzenia kontroli podatkowej ksiąg oraz innych dokumentów dotyczących prowadzonej działalności gospodarczej Spółki z .o.o.

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 83 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

2. działając jako prezes spółki z o.o. (...), nie złożył w terminie deklaracji VAT – 7 za miesiąc kwiecień 2011 roku – deklaracja została złożona do Urzędu Skarbowego 27 czerwca 2011 roku na wezwanie z dnia 08 czerwca 2011 roku

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 56 § 4 k.k.s. w zw. z art. 9 § k.k.s.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 12 maja 2014r. w sprawie II K 142/12 orzekł:

K. A. uznał za winnego :

- a) popełnienia czynu opisanego w pkt. 1 przyjmując, że miał on miejsce w okresie między wrześniem a grudniem 2011 roku, wypełnił dyspozycję art. 83 § 1 k.k.s. i na podstawie tego przepisu skazał go na 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych
- b) popełnienia czynu opisanego w pkt. 2, wypełniającego dyspozycję art. 56 § 4 k.k.s. i na podstawie tego przepisu skazał go na grzywnę w kwocie 500 (pięćset) złotych;
- c) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem wydatków i kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony K. A.. W treści sporządzonej przez siebie apelacji odnosił się w głównej mierze do obowiązków V- ce Prezesa Zarządu Z. K.. Oskarżony wymieniając obowiązki Z. K. wskazał, że jest on współodpowiedzialnym za proces produkcyjny w spółce, terminowość rozliczeń i wysyłkę. To Z. K. miał dokumentację, a nie chciał jej wydać. Według oskarżonego Z. K. solidarnie odpowiada za niedostarczenie do kontroli dokumentów.

W konkluzji wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy, gdyż został potraktowany jako jedyny winny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez oskarżonego K. A. była o tyle skuteczna, że skutkowałą zmianą wyroku w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. 2. W pozostałej części apelacja była niezasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Oskarżony w apelacji dowodził, że współodpowiedzialnym za popełnienie czynów mu zarzucanych jest Z. K. V- ce Prezes Zarządu z udziałem w spółce 1 %. Podkreślić jednak należy, iż oskarżonym w przedmiotowej sprawie był K. A. Prezes Zarządu Spółki. Odpowiedzialność oskarżonego i kwestia winy w zakresie stawianych mu zarzutów była przedmiotem oceny Sądu Rejonowego, a nie odpowiedzialność Z. K.. Sąd rozpoznający sprawę w ramach zarzutu przedstawionego mu przez oskarżyciela, nie może dowolnie rozszerzać aktu oskarżenia o kolejne osoby, bądź inne zarzuty.

W tym postępowaniu Sąd zajmował się rolą oskarżonego K. A..

O winie oskarżonego jak słusznie wskazuje Sąd Rejonowy świadczy dokumentacja kontroli skarbowej. Fakt, że kontrola była kilkakrotnie przekładana z uwagi na to, że po rozmowach z oskarżonym dokumenty miały być dostarczone, a jak się okazało dostarczone nie były. Komisarze z Urzędu Skarbowego nawiązali kontakt z oskarżonym, który obiecywał dostarczenie dokumentów, a ich nie dostarczał, umawiał się z komisarzami w siedzibie spółki, ale się nie stawał. W swych wyjaśnieniach oskarżony sam podał, że powodem nie dostarczenia dokumentacji do kontroli było to, że znajdowała się ona w T.. Z kolei przed Sądem oskarżony twierdził, iż w trakcie kontroli uległ wypadkowi, miał podwójną operację. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że oskarżony zaczął o tym mówić na etapie postępowania sądowego, nadto nie przedłożył na tę okoliczność zaświadczenia lekarskiego.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który ustalił winę oskarżonego w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 83 k.k.s. Dowody w tej sprawie są jednoznaczne i nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonał prawidłowej oceny dowodów na podstawie których ustalił stan faktyczny.

Sam fakt zaś, że Z. K. zawierał umowy o pracę, zwalniał pracowników nie świadczy o tym, że był odpowiedzialny za dokumentację księgową. Z akt kontroli skarbowej wynika, że Z. K. miał się zajmować sprawami kadrowymi co koresponduje z tym co dowodzi oskarżony.

Odnośnie wykroczenia zarzucanego oskarżonemu stwierdzić należy, iż nastąpiło przedawnienie jego karalności.

Zgodnie z art. 51 § 1 k.k.s.. karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Przepisy art. 44 § 2-4 i 6-7 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Od popełnienia wykroczenia rozstrzyganego w przedmiotowej sprawie minął okres określony w § 2, a więc łącznie 3 lata. Dlatego w tym zakresie należało umorzyć postępowanie wobec przedawnienia.

Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach postępowania w tym opłacie łącznie za I i II instancję zgodnie z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 10.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych ze zmianami.